

[Ladefoged.]

er i overensstemmelse med kravet til lægen om en turnustid, før han kan erhverve jus practicandi, og på linie med kravet til tandlægen om 2 års assistenttid for opnåelse af jus practicandi. Der lægges både indenfor læge- og tandlægeuddannelsen stor vægt på en praktisk klinisk uddannelse efter bestået eksamen. Fra lægeside er man indforstået med ændringen af tandlæge-loven, således som den foreligger i det af ministeren fremsatte lovforslag, hvilket har givet sig udslag i forslag til lov om ændring i lægeloven, der indgår i denne forhandling.

§§ 3, 4 og 5 omhandler tandlægens virksomhedsområde. § 3, stk. 1 og 3, er uændrede. Ifølge stk. 2 får tandlæger adgang til at give ikke alene som hidtil injektioner til fremkaldelse af lokal anæstesi, men også andre former for injektioner. Her tænkes på den store udvikling med hensyn til lægemidlerne, som har fundet sted i de foregående år, og man kan vel navnlig her nævne penicillin. Samtidig lægger man omfanget af og ændringer i tandlægens beføjelser i hænderne på sundhedsstyrelsen, medens det hidtil har tilkommet justitsministeren at fastsætte omfanget ved bekendtgørelser. Man har i dette spørgsmål fulgt den udvikling, der blev indledt, da tandlæger ved loven af 30. marts 1942 fik tilladelse til ved recept at foreskrive lægemidler for patienterne i et af sundhedsstyrelsen fastsat omfang.

Ifølge § 3, stk. 2, får tandlæger adgang til at iværksætte universel analgesi efter visse regler, som sundhedsstyrelsen skal have ansvaret for, og efter en vis uddannelse, som påhviler Danmarks Tandlægehøjskole. Jeg kan slutte mig til de nye bestemmelser, idet jeg lægger vægt på, som det anføres i bemærkningerne til lovforslaget, at det lægevidenskabelige fakultet ved Københavns universitet har tiltrådt det stillede forslag.

§ 4 er uændret, hvorimod § 5 har gennemgået en ændring. Tandlægen kan fortsat rekvirere og anvende lægemidler for sine

patienter. Derimod bortfalder retten til at blande og dispensere disse lægemidler. Hvor meget denne ret hidtil har betydet, tør jeg ikke afgøre, men rent umiddelbart kan jeg ikke se rettere, end at det må være naturligt, at tandlægerne ikke bevarer denne noget teoretiske ret, og at lovforslaget følger det af den højtærede indenrigs- og boligminister fremsatte lovforslag vedrørende apotekervæsenet.

§ 6 er uændret. Derimod er § 7, som omhandler reklame, væsentligt ændret. Jeg er klar over, at vi her kommer ind på et meget vanskeligt lovgivningsområde, hvor det gælder om at vise retfærdighed til alle sider, men så rigtigt det er, at samfundet hvert år ofrer store summer på sundhedsvæsenet, bl. a. gennem opretholdelse af tandlægehøjskolen og en omfangsrig skoletandpleje, sygekassebehandling i forbindelse hermed og meget andet, må det også være samfundets ret og pligt at være på vagt for at bevare resultatet af dette arbejde. Det må være i befolkningens interesse, at de naturlige tænder bevarer længst muligt, fordi kunst aldrig kan erstatte natur til fuldkommenhed, når det gælder det menneskelige legeme og vel heller ikke på så mange andre områder. Proteser i al almindelighed er en nødforanstaltning, man først bør gribe til, når det er påtrængende nødvendigt, men desværre har man adskillige eksempler på, at en forholdsvis god mund er blevet ryddet for tænder, selvom en omhyggelig tandbehandling kunne have bragt tyggegredskaberne i god stand. Det hører måske mere fortiden til end nutiden, men jeg ved, at for mange år tilbage var det skik blandt de unge, som ikke havde en god tandstilling, at få ryddet munden for deres gode, sunde, naturlige tænder, og dertil skulle det ikke gerne komme igen.

For mig står det som noget af en anbefaling for visse ændringer i § 7, at de 3 organisationer for læger, tandlæger og tandteknikere er gået ind for en mere indsnævret form for reklame, og at Landsforeningen for praktiserende Tandteknikere udtaler, at reklamespørgsmålet her har fundet en forstandig,